

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Рж г 182/21
3.8.2021. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, по судији Светлани Павић, у поступку по приговору подносиоца АА из ...-..., ул. ... бр. ..., део ..., чији је привремени заступник Михаило Павловић, адвокат из Београда, ул. Змаја од Ноћаја бр. 9/4, ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби подносиоца приговора изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 п 260/21 од 19.07.2021.године, дана 03.08.2021.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба подносиоца приговора и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Р4 п 260/21 од 19.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеним решењем, ставом првим изреке одбијен је као неоснован приговор подносиоца АА из ..., поднет преко привременог заступника ради убрзања поступка у предмету Вишег суда у Београду Гж бр.1490/2021. Ставом другим изреке одбијен је захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења подносилац приговора је благовремено изјавила жалбу без навођења законских разлога.

Сходно члану 16 став 4 у вези са ставом 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року о изјављеном редовном правном леку-жалби поднетој сходно члану 14 став 1, у вези са чланом 15 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучивао је судија одређен годишњим распоредом послова у суду.

Испитујући правилност побијане одлуке сходно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, која одредба се примењује на основу члана 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку, у вези са чланом 20 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, овај суд је у смислу члана 17 став 4, у вези са ставом 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року оценио да жалба подносиоца

приговора није основана.

Током првостепеног поступка нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити се жалбом подносиоца приговора указује на друге повреде поступка које би биле битне.

Према разлозима побијаног решења следи да је подносилац преко привременог заступника дана 21.5.2021. године Вишем суду у Београду поднела приговор ради убрзања поступка у предмету који се води пред наведеним судом Гж бр. 1490/21, наводећи да је поступак у тој правној ствари започет подношењем тужбе дана 05.10.2016.године, у ком предмету је дана 24.01.2018.године донета пресуда П 3695/17, који предмет је по жалбама странака Виши суд у Београду примио дана 27.07.2018.године, с тим да је исти враћан првостепеном суду на допуну, те је сада пред Вишим судом у Београду заведен под бројем Гж 1490/21. О жалби подносиоца приговора још није одлучено, иако је од првог достављања предмета Вишем суду у Београду, па до подношења приговора ради убрзања поступка протекло скоро три године, због чега је тражено да се утврди да јој је у наведеном предмету повређено право на суђење у разумном року.

Полазећи од оваквог чињеничног стања, а у складу са чланом 8 став 3 у вези са чланом 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року, првостепени суд је без испитног поступка оценио да целокупни поступак од момента подношења иницијалног акта, па до подношења приговора траје мање од пет године, а околност да је од достављања предмета Вишем суду у Београду протекло више од две године не оправдава доношење решења којим би се утврдила повреда права на суђење у разумном року и убрзање поступка јер се питање ове повреде права посматра у склопу целокупног поступка.

Оцењујући жалбене наводе подносиоца приговора Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно одлучио када је одбио приговор подносиоца. Разлоге које је за одлуку дао првостепени суд у целости прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом члана 1 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да је сврха овог закона да се предупреди настајање повреде права на суђење у разумном року. Одредбом члана 4 овог Закона прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају се околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва и другог државног органа, природа и врста предмета и суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израда одлука.

Имајући у виду чињенично стање из списка предмета, као и цитиране законске одредбе неосновано се жалбом подносиоца приговора указује на погрешну примену материјалног права, конкретно одредбе члана 4 Закона о заштити права на суђење у

разумном року и на недопуштено дуго трајање другостепеног поступка по жалби, с обзиром да законом прописани рок у којем другостепени суд треба да одлучи о жалби странке представља инструктивни рок за суд, који је дужан да поштује редослед при одлучивању, као и да предност да хитним предметима, што указује да непоштовање рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убрзања поступка. Непоступање суда по инструктивним роковима не доводи аутоматски до утврђења повреде права на суђење у разумном року и не дозвољава одвојено посматрање тог рока у односу на целокупни поступак, како је то правилно оценио првостепени суд.

У конкретном случају, целокупни поступак (првостепени и другостепени) од дана подношења иницијалног акта првостепеном суду (05.10.2016. године) траје мање од пет године, што се може сматрати да је дужина трајања целокупног поступка у оквиру разумног рока за одлучивање, имајући у виду и праксу Европског суда за људска права прихваћену у пракси судова Републике Србије да до повреде права на суђење у разумном року долази када поступак траје дуже од пет година у две инстанце.

Без утицаја је жалбено указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, јер је првостепени суд правилно у складу са чланом 8 став 3 у вези са ставом 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року без испитног поступка оценио да целокупни поступак од подношења иницијалног акта до подношења приговора траје мање од пет година, па се има сматрати да је дужина трајања целокупног поступка у оквиру разумног рока за одлучивање.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке ожалбеног решења, имајући у виду да је наведена одлука донета правилном применом одредаба из члана 153 и 154 ЗПП, који се сходно примењују.

Како се ни осталим жалбеним наводима предлагача не доводи у сумњу правилност и законитост ожалбеног решења, то је овај суд сходно члану 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, у вези са чланом 17 став 1 и 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом изреке.

Ставом другим изреке одбијен је захтев подносиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка јер је његова жалба оцењена као неоснована.

Судија
Светлана Павић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић